

Toni Roca

Bogie: He rebut la visita de Nathalie Detroit, que torna a estar en llibertat provisional, de Lyonel, "el subtil", econòmicament derrotat després de perdre fins el darrer centau a les apostes de l'hipòdrom, d'Angelino, propietari de la barberia d'Ocean Park i de la germana Sarah Brown, de l'Exèrcit de Salvació, sense novetat aparent. La germana Sara, per si no ho sabies, ja té el grau de sargent i porta una lluita contra la corrupció... i contra el whisky. Intenta recollir tots el esperits pecadors que corren per la ciutat de Nova York. Segons el full de serveis que m'ha mostrat és molt probable que, abans de Nadal, dins l'escalafó pujarà graus i la faran, amb tota seguretat, supervisora general de la regió "Salvem un ànima", que no sé exactament el que vol dir. Per fortuna, Bobby, el cambrer de Minnesota, per qüestions de serveis auxiliars no ha hi estat present. Un altre dia, més tranquil·la et contaré coses de Bobby. Avui, no. Curiosament tota aquesta petita congregació, escassament mariana, la veritat, al passar per la porteria, l'encarregat tercer de l'escala, per motius de vacances del titular sí, ja ho sé, és un embolic burocràtic terrible,

però...-i que fa de porter principal els ha fet enregistrar els noms, professió, domicili i altres dades personals. No cal dir-te, estimat Bogie, que quan la Nathalie Detroit ha insinuat que el seu darrer domicili fou la presó del comtat s'ha produït un moment de tensió difícil de superar. Només l'hàbil sortida d'Angelino ha permès que les coses no es compliquessin. Hi ha rumors per tot el barri d'una forta repressió policial; ja veurem com acabarà tot això.

La reunió, si de veritat la podem qualificar de reunió, fou improvisada, es transformà a mida que passaven les hores amb una mena de govern de concentració on anava aflorant totes les possibles tendències. D'entrada, la ginebra mesclada amb suc de menta va fer estralls. Com veus, triomfen les meves tesis alcohòliques, s'han imposat tot d'una. Els cigarrets, homenatge a un actor de Hollywood anomenat Humphrey Bogart, ha omplert l'ambient de fum aromàtic i quasi embriagador, l'Angelico, sempre tan enterc i reiteratiu amb les cançonetes napolitanes,

fa un intent de jugar als daus amb Harry "el cavall", també present a la vetllada i que abans he oblidat mencionar i Lyonel "el subtil" agafaren al vol la incitació al joc, la germana Sarah volia llegir fragments de la Bíblia però va quedar molt clar que ningú es mostrava molt preparat per escoltar històries de l'Apocalipsi. Tot just comencen el joc, s'engrescaren en prolongades, polèmiques jugades malgrat que Lynel "el subtil" anava, com ja t'he dit abans, curt de dòlars, Sarah Brown es tragué la complicadíssima roba de dona/soldat i, completament nua, davant el finestral es dedicà a comentar en veu alta odissees viscudes a l'interior de l'ascensor que hi ha a l'Empire. L'espectacle, podia ser atípic, però...Els crits i l'escàndol gairebé no em deixaven escoltar la nova gravació de Thelemann Hawkins feta al Radio City-Music Hall dies passats. L'aire tèrbol, el renou comentant les jugades convertí aquella casa en un matx de rugby al Yakke Stadium amb el Joe di Maggio de protagonista. De cop i volta el piano de Thelemann Hawkins restà mut, els crits de "El subtil" i d'Angelino que feien moure els daus es perderen més enllà dels límits de la ciutat de Nova York. Una agradable alteració de la sang fou capaç de con moure'm tot el cos, les mans em controlaven el cap amb una no dissimulada vibració que trencava espais i fronteres... ■

